

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 10.—	Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος 5,50	Ἑξάμηνος 6,50
Τριμήνηνος 3,—	Τριμήνηνος 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 34

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια).

—Ἐπειτα πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι ἐγνώριζαν αὐτὸ τὸ νησί, εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

—Ἐκεῖνο ποῦ ξέρω, ἐφώνησε ὁ ναύτης, εἶνε ὅτι ὁ «Καλότυχος» ταξίδευε χωρὶς ἑμάς. Ἀλλοιῶτα νὰ μὴ μὲ λένε Πέγκροφ!

Τὸ ἔλεγε μὲ τόση πεποίθησι, ὥστε οὔτε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, οὔτε ὁ Χάρμπερτ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἀμφισβητήσουν. Ἦταν φανερό, ὅτι τὸ καὶ ἐλεγε πολὺ ἢ λίγο μετακινήθη, ἀπ' ὅτου ὁ Πέγκροφ τὸ εἶχε ἀφίση στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Γιὰ τὸν ναύτη δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι εἶχαν σηκώσῃ καὶ ἐναρτίξῃ τὴν ἄγκυρα. Γιατὶ λοιπὸν θάκαναν αὐτοὺς τοὺς δύο χειρισμοὺς, ἂν δὲν ἦταν νὰ μεταχειρισθοῦν τὸ καὶ γιὰ κάποια ἐκδρομὴ;

—Μὰ πῶς δὲν εἶδαμε τὸν «Καλότυχο» νὰ πλῆ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ νησί; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

—Ἐ, κύριε Σπίλεττ! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, ἂν ἐφυγαν νύχτα μὲ καλὸ ἄνεμο, ὅσπερ ἀπὸ δύο ὥρες δὲν θὰ φαίνονταν τίποτα μπροστὰ στὸ νησί.

—Θὰ ρωτήσω καὶ κατ' ἄλλο, ἐπέλαβε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Γιὰ ποῖο σκοπὸ οἱ κατάδικοι θὰ μεταχειρίζονταν τὸν «Καλότυχο», καὶ γιὰτί, ἀφοῦ τὸν μεταχειρίσθηκαν, θὰ τὸν γυρίζαν πίσω στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι;

—Ἐ, κύριε Σπίλεττ! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης ὡς τὸ βάλουμε καὶ αὐτὸ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀνεξήγητα καὶ ὡς μὴν ξανασκοτισθοῦμε πιά. Τὸ ζήτημα ἦταν νὰ βροῦμε ἐδῶ τὸν «Καλότυχο» καὶ νὰ, εὐτυχῶς, ποῦ τὸν ἤραμε. Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε ποῦ ἂν τὸν ξαναπάρουν οἱ κακοῦργοι, μπορεῖ νὰ μὴ τὸν ξαναβροῦμε στὴ θέσι του.

—Ἀὖς λοιπὸν, Πέγκροφ, ρώτησε ὁ Χάρμπερτ, πῶς θάταν φρόνιμο νὰ κουβαλήσουμε τὸν «Καλότυχο» μπροστὰ στὸ Γρανίτινο Παλάτι;

—Καὶ ναὶ καὶ ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ἡ καλλίτερα, ὄχι. Τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας δὲν εἶνε κατάλληλο, ἔχει ὀσσην θάλασσα γιὰ ἓνα καὶ.

—Ἄν τὸν τραβοῦσαμε ὅμως ἔξω, στὴν ἄμμο, ὡς τὰ Καρίνια;

—Αὐτὸ ναὶ, ἴσως, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ὅπως δὴποτε, ἀφοῦ πρόκειται νὰ λείψουμε ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι γιὰ πολλὰς ἡμέρας, μοῦ φαίνεται πῶς ὁ «Καλότυχος», ὅς αὐτὸ τὸ διάστημα, θάταν πῶς ἀσφαλισμένος ἐδῶ καὶ καλὰ θὰ κάμουμε γιὰ τὸν ἀφίσουμε στὴ θέσι του, ὡς πού νὰ καθαρισθῇ τὸ νησί μας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατεργαρηδες.

—Ἔτσι νομίζω καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Τουλάχιστο δὲν θάνε ἐκτεθειμένοι ἐδῶ, ἂν γίνῃ καμμιὰ τρικυμία, ὅσο θὰ ἦταν στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας.

—Μ' ἂν ξαγιάθουν καὶ τὸν πάρουν οἱ κατάδικοι; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

—Μήπως δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν πάρουν καὶ αὐτὸ τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας; εἶπε ὁ ναύτης. Ἐμεῖς, βλέπεις, θὰ λείπουμε καὶ δὲν θάνε κανεὶς νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

—Φυσικά! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Ἀμα δὲν θὰ τὸν εὐρίσκαν ἐδῶ, θὰ τὸν ζήτοῦσαν πάρα κάτω.

—Γι' αὐτὸ, ἐξακολούθησε ὁ ναύτης, εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅπως εἶπε καὶ ὁ κ. Σπίλεττ, νὰ τὸν ἀφίσουμε στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Ἀμα γυρίζουμε ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν θὰ ἔχη ἀπαλλαχθῇ τὸ νησί ἀπὸ τοὺς κακοῦργους, κουβαλοῦμε τότε τὸν «Καλότυχο» στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, γιὰ νὰ τὸν ἔχουμε πῶς κοντὰ μας.

—Σύμφωνοι! Ἐμπρός! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

Ὅταν ἐγύρισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ὁ Πέγκροφ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἀνακοίνωσαν στὸ μηχανικὸ τὰ συμβάντα καὶ αὐτὸς ἐπιδόκιμασε τὰ μέτρα ποῦ ἔλαβαν καὶ γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Ὑποσχέθηκε μάλιστα στὸ ναῦτη νὰ μελετήσῃ τὸ κανάλι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ κάπου ἐκεῖ ἓνα τεχνιτὸ λιμανάκι μὲ ὑδατοφράγματα. Ἔτσι ὁ «Καλότυχος» θὰ ἦταν πάντα κοντὰ τους, μπροστὰ στὰ μάτια τους, ἀσφαλισμένος καὶ, στὴν ἀνάγκη, κλειδωμένος.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἐτηλεγράφησαν στὸν Ἀύρτων νὰ τοὺς φέρῃ ἀπὸ τὴν στάνη ἓνα ζευγάρι γίδια, ποῦ ὁ Νάβ ἤθελε νὰ τὰ μεγαλώσῃ στὰ λιβάδια τῆς Τερψιδέας. Πρᾶγμα παράξενο: ὁ Ἀύρτων δὲν ἀποκρίθηκε στὸ τηλεγράφημα, ὅπως συνήθιζε πάντα νὰ κάνῃ. Κι' ὁ μηχανικὸς ἀπόρησε πολὺ. Μποροῦσε ὅμως, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, νὰ μὴ βρίσκονταν ὁ Ἀύρτων στὴν στάνη ἢ νὰ βρίσκονταν στὸ

δρόμο, γυρίζοντας στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Πραγματικῶς, εἶχαν περάσῃ δύο ἡμέρες ἀφότου ἔφυγε καί, καθὼς ἦταν συμφωνημένο, θὰ ἐγύριζε ἡ στῆς 10 τοῦ μηνὸς τὸ βράδυ, ἢ, τὸ ἀργότερο, στῆς 11 τὸ πρωῒ.

Οἱ ἄποικοι λοιπὸν ἐπερίμεναν νὰ φανῇ ὁ Ἀύρτων στὰ ὑψώματα τῆς Τερψιδέας. Ὁ Νάβ μάλιστα καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐφύλαγαν στὸ γεφύρι, γιὰ νὰ τὸ καταβάσουν μόλις παρουσιαζόνταν ὁ σύντροφός τους. Ἀλλὰ ὡς τῆς δέκα τὸ βράδυ, δὲν εἶχε φανῇ κανεὶς. Ἀποφάσισαν τότε νὰ στείλουν δεῦτερο τηλεγράφημα στὴ στάνη καὶ νὰ ζητήσουν ἀπάντησι χωρὶς ἀναβολή.

Τίποτα! Τὸ ἠλεκτρικὸ κοῦδοῦνι τοῦ Γρανιτινίου ἱαλατιοῦ ἔμεινε βουβό.

Τότε οἱ ἄποικοι ἀνησυχῆσαν πολὺ. Τί συνέβαινε; Ὁ Ἀύρτων δὲν ἦταν πιά στὴν στάνη, ἢ ἦταν, ἀλλὰ δὲν εἶχε πιά τὴν ἐλευθερίαν του; Ἐπρεπε νὰ πᾶνε ἀμέσως στὴν στάνη, τὴ σκοτεινὴ ἐκείνη νύκτα!

Ἀρχισαν νὰ συζητοῦν. Ἄλλοι ἤθελαν νὰ φύγουν, ἄλλοι νὰ μείνουν.

—Μὴν ἔπαθε τίποτα ἡ τηλεγραφικὴ μηχανή, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, καὶ δὲν λειτουργεῖ πιά;

—Μπορεῖ, εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

—Ἀς περιμένουμε ὥσαυτο, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικὸς. Μπορεῖ πραγματικῶς ὁ Ἀύρτων νὰ μὴν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα μας, ἢ νὰ μὴν ἐλάβαμε τὸ δικό του.

Ἐμειναν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἀλλὰ φαντάζεται κανεὶς μὲ πόση ἀγωνία. Μόλις ἐξημέρωσε ἡ ἡμέρα, — 11 Νοεμβρίου — ὁ Κύριος Σμιθ ἔστειλε καὶ ἄλλο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα διὰ μέσου τοῦ σύρματος, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

Ξανάστειλε: τίποτα!

—Δρόμο γιὰ τὴν στάνη!

—Καὶ νὰ ἐπιστοῦμε καλὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ Πέγκροφ.

Ἀποφάσισαν τότε, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μονάχο τὸ Γρανίτινο Παλάτι, γ' ἀφίσουν ἐκεῖ τὸν Νάβ. Ἀφοῦ θὰ συνάδευε τοὺς συντρόφους του ὡς τὴ Γλυκερίνα

Οἱ ἄποικοι ἀρσιώθηκαν; αὐτὴ τὴν ἐργασία... (Σελ. 201, στ. γ')

και θα εσήκωνε το γεφύρι του μικρού ποταμού, ο μύθος θα κρύβονταν πίσω από κανένα δένδρο και θα παραφύλαγε την επιστροφή τους ή την επιστροφή του Αύριου.

Αν οι κακούργοι παρουσιάζονταν και δοκίμαζαν να περάσουν το ποταμάκι, θα προσπαθούσαν να τους εμποδίσουν με τουφεκιές και στην ανάγκη, θα κατέφευγε στο Γρανίτινο Παλάτι, όπου, αφού μία φορά εσήκωνε τον ανέλκυστηρα, θάταν εξασφαλισμένος.

Ο Κύρος Σμίδ, ο Γεδεών Σπίλετ, ο Χάρμπερ κ' ο Πέγκροφ θα πήγαιναν κατ' εὐθείαν στη στάση καί, αν δεν εὐρισκαν εκεί τὴν Αὐρῶν, θὰ ἔψαχναν ὁλόγυρα τὰ δάση.

Στὴς ἑξῆς λοιπὸν τὸ πρωί, ὁ μηχανικός κ' οἱ τρεῖς σύντροφοί του πέρασαν τὴν Γλυκερίνα κ' ὁ Νάβ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ κατὶ ψηλὸ δένδρο, στὴν ἀριστερὴ ὁχθὴ τοῦ ρυακιοῦ.

Οἱ ἄποικοι, ἀφοῦ ἄφισαν τὸ ὁροπέδιο τῆς Γερμανίας, πήραν ἀμέσως τὸ δρόμο τῆς στάσης. Κρατοῦσαν τὰ ὅπλα τους στὸ χέρι, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσουν στὴν παραμικρὴν ἐχθρική ἐκδήλωσι.

Ἡ δὴν καραμπίνες καὶ τὰ δύο τουφέκια ἦταν γεμισμένα μὲ σφαίρες.

(Ἐπειὰ συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἀγαπητοί μου,
Ἡμεῖς ἐνα πατριωτικὸ δράμα. Ἐνα πατριωτικὸ Σωματεῖο τὸ εἶχε πάρῃ ὑπὸ τὴν προστασία του, ὁ κ. Πρωτοτονοῦργος ἐτίμησε τὴν πρώτην παράστασιν κ' ἐκείνο τὸ βράδυ, τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀσφυκτικά. Ζητωκραυγές, χειροκροτήματα, ἐνθουσιασμοί, σούσουρο καὶ κακὸ μεγάλο. Καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα, στὴς ἐφημερίδες, ἀρχίσεν μιά συζητήσι γιὰ τὰ πατριωτικὰ ἔργα: Ποῖα εἶνε καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶνε; Ὁφελούν ἢ βλάπτουν; Σὲ τί συνίσταται ὁ πατριωτισμὸς τοῦ ποιητοῦ, τοῦ συγγραφέως; Συγγραφεὺς ποῦ δὲν γράφει πατριωτικά, εἶνε πατριώτης; Κάθε ὥρατο ἔργο, κ' ὅταν δὲν μιλλῇ γιὰ τὴν Πατρίδα, δὲν εἶνε πατριωτικὸ; Ἀσχημὸ ἔργο, κ' ὅταν ἀκόμη μιλλῇ μόνον γιὰ τὴν Πατρίδα, μπορεῖ νὰ εἶνε πατριωτικὸ; Καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά...

Δὲν ξέρω ἂν ἔπεσε στὰ μάτια σας κανὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄρθρα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ θέμα ἀξίζει τὴν προσοχὴ τῶν νέων. Γιατί ἐδῶ ἐπικρατοῦν πολὺ ἐσφαλμένες ἰδέες ἀπ' αὐτό. Οἱ περισσότεροὶ ἄξιον νομίζουν, ὅτι ἓνα δράμα ποῦ μιλλῇ γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῆς καὶ γιὰ τὰ ἰδιαιτέρεα, ποῦ παρουσιάζει κακοὺς Τούρκους, κακοὺς Βουλγάρους καὶ καλοὺς Ἕλληνας, ποῦ κάνει τοὺς δευτέρους νὰ νικοῦν 'ς ὅλα τοὺς πρώτους, ποῦ ἔχει μέσα μεγάλα λόγια καὶ ἄφθονα μπάμμπου, εἶνε ἔργο «πατριωτικὸ» κ' ὠφελεῖ τὸν κόσμο ποῦ τὸ βλέπει. Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι κάθε ἔργο πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἶνε ὠραῖο. Τότε μόνον μπορεῖ νὰ ὑψηρευτῇ καὶ τὸν πατριωτισμὸ, μάλιστα ἂν τὸ θέμα του εἶνε πατριωτικὸ. Ἀλλοιῶτε, περισσότερο βλάπτει παρά ὠφελεῖ. Προκαλεῖ ἓνα στιγματισμὸ, παροδικό, ψεύτικο ἐνθουσιασμὸ ἀλλὰ δὲν ἀφίγει τίποτα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς· δὲν ἔχει ἐπίδρασιν βαθειά, σταθερή. Καὶ δυστυχῶς, τὰ περισσότερα ἑλληνικά ἔργα, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅλα.

ποῦ μιλοῦν γιὰ τὴν Πατρίδα, τέτοια εἶνε. Χοντρά, ψεύτικα, ἐπιπόλαια, ἀσχημα. Κ' ἔτσι κάνουν περισσότερο κακὸ παρ' ἂν δὲν ἦταν πατριωτικά. Μὲ ἄλλους λόγους εἶνε ἔργα «ἀντιπατριωτικά», ὅπως εἶνε ὅλα τὰ ἀσχημα, εἴτε γιὰ τὴν Πατρίδα μιλοῦν, εἴτε γιὰ ὅ, τι δὴποτε.

Μερικοὶ τώρα θέλουν νὰ ποῦν, ὅτι κάθε ἀληθινὸ ἔργο εἶνε «πατριωτικὸ». Ὅτι δὲν ὑπάρχουν δηλαδὴ ἔργα πατριωτικά καὶ μὴ πατριωτικά, ἀλλὰ μόνον ἔργα ὁμοφρο καὶ ἀσχημα. Καὶ ὅτι ἐπομένως, εἴτε τὸν «Προμηθεὺς Δεσμώτη» τοῦ Αἰσχύλου βλέπει κανεὶς, εἴτε τοὺς «Πέρσας» τοῦ ἴδιου τραγικοῦ, — τὸ ἓνα, δράμα πατριωτικὸ — τὸ ἄλλο φιλοσοφικὸ ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἐπίσης ὠραία, ἐπίσης ὑψηλά, ἀριστουργήματα, — τὸ ἴδιο μᾶθημα φιλοπατρίας παίρνει. — Ἐ, αὐτὸ εἶνε μιά ὑπερβολή. Μπορεῖ νάχη στὸ βάθος μιὰν ἀλήθεια, μὰ δὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια ἐκείνη ποῦ θὰ ἔλυνε τὸ ζήτημά μας. Ὅταν ὁ Αἰσχύλος ἔγραφε τοὺς «Πέρσας», εἶνε φανερὸ πῶς ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ ἐξάψη τὸν πατριωτισμὸ τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἡ ἱστορία μᾶς λέγει σὲ ποῖο βαθμὸ ἐνθουσιασθήκαν οἱ εὐχρησμένοι ἄνθρωποι ποῦ πρωτοεῖδαν τὸ πατριωτικὸ ἀριστοῦργημα στὸ Διονυσιακὸ Θέατρο. Ὅταν ὁμοῦ ἔγραψε τὸν «Προμηθεὺς Δεσμώτη», ὁ σκοπὸς τοῦ Αἰσχύλου ἦταν ἄλλος. Κανεὶς δὲν ἀρνεῖται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μεγάλου, τοῦ ὑψηλοῦ, κανεὶς δὲν ἀρνεῖται ὅτι ὁ θεατὴς ἐνὸς ἀριστοῦργήματος γίνεται, ἀσυναίσθητα, καὶ πατριωτικώτερος. Ναι, ὅλα τὰ μεγάλα, ὅλα τὰ ὠραία ἐθνικά ἔργα, εἶνε καὶ πατριωτικά. Οἱ «Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι» τοῦ Σολωμοῦ, ὁ «Ὑμνος στὴν Ἐλευθερίαν» ἀλλὰ καὶ ὁ ὕμνος τοῦ «Στῆ Σελήνη». Βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἔργα καθαρὰ πατριωτικά. Καὶ δὲν εἶνε ὅλα τὰ ὠραία. Εἶνε μόνον ἐκείνα ποῦ ὁ ποιητὴς τοὺς ἔκρινε καλὰ νὰ τὰ κάμῃ τέτοια, γιὰ ἓνα ὠρισμένον σκοπὸ.

Δὲν θέλω πάλι νὰ πῶ, ὅτι αὐτὰ, τὸ βασίλειον τῆς Τέχνης, εἶνε ἀνωτέρ' ἀπὸ τὰ ἄλλα. Λέγω μόνον, ὅτι ἔχουν μιά ὠρισμένη, μιά ἐιδικὴ χρησιμότητα. Γιὰ νὰ τὴν ἔχουν ὅμως, πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ εἶνε ἔργα. Ὁραία ἔργα, ἀληθινά, ψυχολογημένα, ἐμπνευσμένα. Ἀλλοιῶτε δὲν ἀξίζουν. Κι' ἴσως ἀξίζουν ἀκόμα λιγώτερον, ἐπειδὴ εἶνε (τάχα) πατριωτικά. Ὅσο γιὰ τὸν πατριωτισμὸ τοῦ συγγραφέως, τοῦ ποιητοῦ, δὲν μαρτυρεῖται βέβαια μόνον ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ τοῦ ἔργου. Μπορεῖ νὰ εἶνε μεγάλος πατριώτης, χωρὶς στὰ ἔργα του νὰ μιλλῇ γιὰ τὴν Πατρίδα. Ὁ ἀληθινὸς συγγραφεὺς θὰ μιλλῇ μόνον ὅταν αἰσθανθῇ τὴν ἐμπνευσί καὶ τὴν ἀνάγκη. Καὶ 'ς αὐτὸ διαφέρει ἀπὸ τὸν ψευτοσυγγραφέα, ποῦ χωρὶς ἐμπνευσί, χωρὶς ἀνάγκη ἐπομένως, βάζει τὸν ἑαυτὸ του νὰ γράφῃ πατριωτικά, ἀπὸ ἓνα ὑπολογισμὸ ἢ κατὰ παραγγελία.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ ποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε αὐτὰ τὰ ψευτοπατριωτικά ἔργα, εἴτε δράματα, εἴτε ποιήματα, εἴτε διηγήματα. Γιατί σὰς βλάπτουν περισσότερο ἀπὸ ἐκείνα ποῦ εἶνε μόνον ἀσχημα. Ὅταν ἀκοῦτε γιὰ ἓνα πατριωτικὸ ἔργο, ρωτᾶτε τὸν εἰδημόνα: «Εἶνε καὶ ὠραῖο; εἶνε καὶ ἔργο τέχνης;» Κι' ἂν σὰς πῇ ναι, τότε πηγαίνετε νὰ τὸ ἰδῇτε. Ἴσως θὰ μ' ἐρωτήσετε τώρα γιὰ τὸ πατριωτικὸ δράμα, ποῦ ἔδωσε ἀφορμὴ 'ς αὐτὴ τὴ συζήτησιν. Δὲν ξέρω τίποτα, γιατί ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ σὰς γράφω, δὲν εὐκαίρησα νὰ τὸ ἰδῶ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΜΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Στὸ βαγόνι ποῦ βρισκόμουν, ἦταν καὶ ἓνα παιδί δώδεκα-δεκατριῶν χρονῶν. Μὲ κῦτταζε καλὰ καλὰ καὶ τὰ μάτια του—ὄλο ἐξυπνάδα—μοῦδεῖχναν τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ γνωριστοῦμε. Ἡ ἐξυπνὴ μορφὴ τοῦ μᾶρεσε καὶ σὲ λίγο ἡ συνομιλία ἀρχίσεν. Ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα κ' εἴχαμε γνωριστῇ πιά γιὰ καλὰ, ὁ φίλος μου μοῦκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, ποῦ ἀπὸ πολὺν καιρὸ θὰ τὴν εἶχε στὸ μυαλό του: —Πέρνεις «Διάπλασι»; —Ὁχι, τοῦ ἀπαντοῦμαι, ξέρω πολλοὺς ποῦ παίρνουν. —Ξέρεις τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς; —Ὁχι, βέβαια, εἶνε στενὸς φίλος μου. —Α! καὶ πῶς εἶνε; εἶνε ψηλός, κοντός, χονδρός, λιγνός;

—Ἐχει πᾶνον κατὰ τὸ μοῖο καὶ τὴν κόψη τὴν δική μου. Μοιάζουμε πολὺ, τόσο πολὺ ποῦ συγχέομεθα μετὰς μου. —Καὶ τί τὸν ἔχεις, γιὰ νὰ σοῦ μοιάζῃ τόσο; —Ξάδερφο; —Κατὶ πάρα πᾶνον! —Ἀδελφὸ; —Ἀκόμα. —Ὅστε... —Ὅστε ἐγὼ εἶμαι τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς!

Χά, χά, χά! ἂν τότε ἐγὼ εἶμαι... ὁ κ. Παπαδόπουλος! —Χά, χά, χά! Μὰ γιατί δὲν με πιστεύεις; τόσο παρὰξενον σοῦ φαίνεται; —Ὁχι, μὰ κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ κ. Παπαδόπουλος. —Καὶ ἡ συνομιλία ἐξακολούθει μὲ λίγη δυσπιστία.

Τώρα, ὅταν θὰ διαβάσῃ αὐτὸς τὶς γραμμές ὁ φίλος μου, θὰ μᾶθη (ἂν...δὲν εἶνε ὁ κ. Παπαδόπουλος ποῦ με ξέρει!) ὅτι πραγματικῶς ἦταν τὸ

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Μόνος διαβάτης περπατεῖ

Μεσ' ἐπὶ βαθὺ σκοτάδι.

Ἄστρο ποῦ λάμπει στὰ ψηλά,

Τὸ ἔχει γιὰ σημάδι.

Ὁ δρόμος, τοῦ φωτίζεται

Ἀπ' ἀστροὺς ἀχτίδα

Αὐτὴ τοῦ δίνει ὑπομονή,

Αὐτὴ τοῦ δίνει ἐλπίδα.

Ἐμπόδια, νὰ, τὸν σταματοῦν,

Σφιχτοπλεγμένοι βάτοι:

Εἶνε γιὰ ἐμφάσεσιν κοντὰ

Στοῦ Πόθου τὸ Παλάτι.

Φαέδων

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά: — Παιδί μου Τάκη, ὅ, τι μπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερα, νὰ μὴ τὰ φῇς γι' αὐριο.

Ὁ Τάκης: — Τότε δόσε μου τῆς καραμέλες ποῦ μοῦ φύλαξες γι' αὐριο, νὰ τῆς φάω κ' αὐτὲς σημεῖρα, γιατί μπορῶ. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀπτεροῦ Ἀγγέλου.

Σ' ἓνα σαλόνι μιλοῦν μ' ἑλληνικοῦρες. Κάποιος ποῦ δὲν τῆς παραχωνεύει, λέει: —Δασκαλίλας μυρίζεις ἐδῶ μέσα! Καὶ τὸ Χρυσόροδο Συννεφίαι: —Περὶοργο! ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τίποτα...

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμογηλάκι.

Τεχνολογία.

—Ἐγώ...Τί μέρος λόγου εἶνε;

—Ρῆμα.

—Μπᾶ! Κλινέ το, σὲ παρακαλῶ...

—Ἐγώ, ἐγώ, ἐγώ, ἐγώ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σεπτεμῆνου Λόρεδου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 169ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 207)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΕΛΙΑ: Π. Α. Μιχαήλ, 8+2 [5Ε]. — Γαλανή Σταυροφόρα 9+1 [5Ε]. — Ἑλληνική Ἀκμή, 7+2 [4Ε]. — Ἀτρώμης Ἀυαίων 7+2 [4Ε]. — Φωνὴ τῆς Πατρίδος 6+2 [4Ε]. — Ἐρής Ἑρμῆς 5+2 [3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδεώδης Ἑλλάς 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀλέξανδρος Γ. Ζούλης 14+14 [14Ε]. — Παιδί τοῦ Μέλιντος 14+12 [13Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ζινέττα 14+14 [14Ε]. — Θαλασσοπόδη 13+13 [13Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λουδοῦκα Σ. Κουβαρά 12+12 [12Ε]. — Σαπφὼ 12+10 [11Ε]. — Νίνα Ν. Κοτζίτ 10+8 [9Ε].

ΕΠΑΓΙΟΝ: Ἐμμανουήλ Γ. Σκλαδούνος 10+6 [8Ε]. — Ὑάννης 12+4 [8Ε]. — Κόκκινος Γάντι 12+4 [8Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Πέρσω εἰσῆλθῃ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἄρσεν πάρα πολὺ. Φέτος ἤθελα νὰ τὸν τροποποιήσω ὀλίγον· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ περιστάσεις δὲν τὸ ἐπιτρέπουν, ζητεῖται δὲ ἐπιμόνος ἡ ἐπανεκδόσις τοῦ Διαγωνισμοῦ, τὸν ἀφίνω πρὸς τὸ παρὸν ἕως ἐπρωτογενεῖ καὶ ἀργότερα βλέπομεν.

Ὅπως σὰς εἶπα καὶ εἰς τὴν πρώτην προκήρυξιν, δὲν ὑπάρχει κρυπτογραφικὸν ποῦ νὰ μὴν εἴμωρῃ ἓνας ὑπομονητικὸς κ' ἐξυπνὸς ἄνθρωπος νὰ βρῇ τὸ κλειδί του καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ. Εἶμαι βέβαια ἐν τούτῳ, ὅτι θὰ διαβάσετε καὶ σῆς, ποῦ ἔχετε τόσο ὑπομονὴν κ' ἐξυπνάδα, τὸ κρυπτογραφικὸν ποῦ θὰ σὰς προτείνω. Διὰ περισσοτέρων σὰς μάλιστα εὐκόλυν καὶ λέγω, ὅτι εἶνε δύο περίφημα τετράστιχα ἀπὸ περίφημον ποίημα Ἑλληνος ποιητοῦ.

Διὰ νὰ τὸ μεταγράψω κρυπτογραφικῶς, μεταχειρίσθην ἰδικόν μου Ἀλφάβητον, ἢ ἀπὸ τῶν πρῶτων Ἡ ἐπὶ ἂντι Α. παντοῦ ἵπου βλέπει Η, θὰ διαβάσετε Α. Ἐστὶ καὶ ὅλα τὰ γράμματα.

Ἐκτὸς τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως τῶν τετραστιχῶν, ἐκτὸς τῆς κλειδὸς τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, (θὰ γράψετε δηλαδὴ ὅλον μου τὸ Ἀλφάβητον καὶ τὸν τρόπον τοῦ κρυπτογραφισμοῦ του.) Ζητεῖται καὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ ποιήματος. Θὰ γράψετε δηλαδὴ, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ τί ἔγραψεν αὐτὰ τὰ τετράστιχα ὁ ποιητής; τί υπαινίσσεται, πρὸς ποῖον ἄνθρωπον ποιῇ ἀπαντὰς μὲ αὐτά. — Ἐπειδὴ αὐτὰ θὰ εἶνε βέβαια πολλοί, τὰ βράδια θάπνευοντο διὰ κλήρον μετὰ ἑαυτῶν μόνον, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἀπαντᾶς ὀρθῶς εἰς ὅλα τὰνωτέρω ζητήματα. Ἰδοὺ τὰ δύο τετράστιχα:

Ἡς ἡσὼ γυθικωπῶνυμνῃ,
Ἡς ἡσὼ ψῦτα σπ υχα,
Ὀβμφκωγῆξῆξυ καθρμυμνῃ,
Κικε σωμκεμυ γαθκ.

Ὁς σ βεγς νκε ὠμωκωξῆξωτυπ,
Ιζη κ οκθδκη οωρυνπωη,
Χῆσικφωτῆξκ υξκινωτυπ
Χῆξω ὠμφωπωκ σπ υξερυνπωη!
Οἱ λοιποὶ ἔροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε ἐξῆς:

Δωρεάν λαμβάνουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκειμένον διὰ τὸ 1918. Ἐπὶ πληρωμῇ 30 λεπτῶν οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλφια των, καὶ 50 λεπτῶν οἱ ἀγορασταί.

Αἱ ἀπαντήσεις καθρογραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὴ περιέχον τίποτε, ἄλλο, καὶ υπογεγραμμέναι μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου, εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Αὐγούστου.

Βραβεῖα ὑπονεμηθῶν τὰ ὠρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς. (Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΣΤ'.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτά, θὰ λάβῃ ἄπλως μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐάν δέλη νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομὰ του εἰς τοὺς Ἀύτας, πρέπει νὰ ἐσκέλῃς λεπτὰ 25 εἰς γεματόσημον.)

α.) Παιγνίον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

ΔΙ	Α	ΝΙ
ΤΩΝ	ΟΥΝ	ΣΟΥΝ
ΦΡΟ	ΜΩΝ	
ΓΕΙ	ΡΕΥ	ΠΡΙΝ
ΠΑΙ	ΠΕΙ	
ΤΑ	ΜΑ	ΝΑ

Παροιμία ἐξ ἑπτὰ λέξεων.

β.) Ἀπροσδόκητον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σεπτεμῆνου Λόρεδου Κᾶνω νιάου- νιάου, περπατῶ στὰ κεραμίδια, γρατζουνίζω. Ἀλλὰ γὰρ δὲν εἶμαι. Τί εἶμαι;

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ Quelle difference y a-t-il entre les peintres et les coiffeurs?

δ.) Δύσεις τοῦ 31ου φύλλου ο.) Κάλιο ἀργὰ ποτὶ. — β.) Les petits ruisseaux font les grandes rivières.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Συνέχ. εἰσφορῶν (Ἀρ. 484—495):

Ἀπτεροῦ Ἀγγέλου, Ἀργεῖνον δρ. 1.75
Ψωφιδέως, Πειραιεύς » 1.—
Μέγας Ὑκεανός » 2.20
Κάκια, Ἀνδρῶν » 1.95
Σπᾶλ τοῦ Δαύκου, Μυτιλήνης » 1.—
Πηνελόπη Δοῦλη, Κέρκυρα » 2.—
Ἑλληνική Σημαία, Ἰωννίνα » 2.—
Νεαροῦ Ντέκτιβ, Βόλος » 1.—
Ἀνδρέας Μ. Νόξκ, Ἀθήναι » 2.—
Ἰδεώδης Ἑλλάς, Ἐλένη Σελήνη, Χάρις Ντεδόγλου, ἐκ Ἀλγερῶν ἐνός ἔργου χεῖρου των, Ἀθήναι » 50.—
Κύμα τοῦ Λευτερίου, Ἀρσενίου » 2.—
Ρεμβόδης Σιατίστου, Σιατίστα » 1.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐσφραγίστας δημοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε αἱ καὶ γενικαὶς εὐχαριστίαι, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνός περιοδικοῦ τόσο ἡγεσιμῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνός ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΡΑΚΛΑΟΥΝΤΑΙ οἱ Πράκτορες νὰ ἐξοφλοῦν τακτικὰ τοὺς λογαριασμοὺς των καὶ νὰ δηλώνουν πῶς αὐτὰ θέλουν νὰ τοὺς στέλλουν, διότι δὲν περισσεύει χαρτὶ διὰ παραπανιστὰ ἀντίτυπα.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΟΠΟΣ

νὰ διαβάσετε καὶ τώρα περισσοτέρων «Διάπλασιν». Νάγορατε παλαιούς της Τόμους. Εἶνε καὶ τὸ ὀραϊότερον ἀναγνωτικὸν διὰ τὸ καλοκαίρι, ἡ τερπνότερα κ' ἐπαφρολεστέρη διασκέδασις διὰ τὰς Διακοπὰς.

Η ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐτέθησαν εἰς τὴν Κλήρωσιν οἱ ἀριθμοὶ 1—2973 καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἔξῃ: 50 κατὰ σειράν, κερδίζοντες τὰ γινώσκα ὅρα, ὅπως καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην κλήρωσιν.

2663, 472, 1290, 1041, 185, 743, 2869, 916, 34, 1398, 843, 2110, 1170, 586, 2922, 246, 983, 639, 2685, 4

Ζινέτ.—ὁ Σεπτεμῆνος Λόρδος με Σανθ. Πεταλούδ., Βορβένιαν, Δευτ. στ. Σκλ., Βασιλίδαν, Μαρκησιάν, Κυκλαμιάν.— ἡ Κόρη τοῦ Βουνού με Τραγ. τῆς Δευτ.. Ὑμν. τῆς Ἐλευθ., Δευτ. στ. Σκλ. — ἡ Φτερωτὴ Βαρκούλα με Δουλ. τῆς Καρδ., Διαβολ. τῆς Γετ., Σεπσμ. Λόρδ.— ἡ Τρελλὴ Νεότης με Ὀνειροπ. τ. Δόξ., Σπαθί τ. Διάκ., Σημ. τ. Ἀν'ξαστ. Πειρακτῆριον, Μουριζ., Τρελ. Ἀγάπ., Τρελ. Ναυτοπ. Ζινέτ., Ναυτοπούλου, Κύνκον, Χρυσαστόν, Ὀδυσεά, Ἀνταλοῦζαν, Φρέντον, Ἑλλ. Ἀκμήν.— ὁ Ἀστὴρ τῆς Δόξης με ὅλους τοὺς Ἀστέρας καὶ τὰς Δόξας.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐθνικὸ Λάβαρο (ἔχει καλῶς): Ἀτρομήτον Ἑλληνοπαίδα (ἔσσειλα) ἡ ταῖνιά σου εἶνε ἀκόμη χειρόγραφη, διότι τὰ τυπογραφία δὲν ἔχουν τώρα πολλοὺς ἐργάτας καὶ κάθε ἐργασία βραδύνει.) Ἡρωικὸ Θρακιστοῦ (πολὺ ὥραία ἡ ἐπιστολὴ σου καὶ συμφωνῶν ὅτι στὴ Δημοτικὴ ὁ Διαγ. τῶν Δ. Λέξεων εἶνε γὰρ δυσκολώτερος· ἐν τούτοις μπορεῖ κανεὶς νὰ συμειῶν καὶ τοὺς δύο τοῦς, καὶ τὸ ἐρωτῆζε καὶ τὸ φώτιζε.) Ἡλὸν Χοιστ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψης συχνά.) Τρελλὸ Ἀηδονάκι (ἔσσειλα) ὁ Ὀδηγὸς Κερ. Η'.) Ἀάκης Στέφανον (φαίνεται ὅτι παρέπεσον ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται, διότι ἐκ προθέσεως δὲν ἔβγαλε, ἀφοῦ ἐπιτερεῖται νὰ λαμβάνουν μέρος διὰ τὰς ἐλπίδας.) Τραγοῦδ. τῆς Δευτεριᾶς (ἐλήφθη τῶν βραδείων ἡ ἐκλογὴ πρέπει νὰ γίνεται ἰσὺς τὰ βιβλία πού ἔχω ἐγὼ ἐκδῶσαι, ἐνθ' αὐτὰ πού ζητεῖται εἶνε ἔλατ: ἐκδόσαι;) Κῆμα τοῦ Λαυρελίου (μπορεῖς καὶ σπεῖσε μὴν τὸ πᾶρξ ἄλλος.) Ποιμενικὴ Φλογέραν (δὲν ἔλαβα τὴν ἀπάντησίν σου, ἄλλως, ἀφοῦ εἶχες εὔρει 6 ὁρὰς Λευκάς Δέξεις ἢ ἔπαιρνες γ' ἔπαινον) Σεπσμ. Λόρδον (ὥστε, ἂν σάρειν, μπάρμπι Ἀμπρο. ἔ;) Διαβολάκι τῆς Γειτονιάς (καλά, μετὰ ἄλλο.) Ἀετιδεά (δὲν σημαίνει) σὲ πολλὰ ἀπόκοντρα μαγαζάκια πωλεῖται Διάπλασις.) Ἑλληνικὸ Μεγαλεῖο (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 854.) Ἀθάνατον Ἑλλάδα (μιας δραχμῆς βιβλία εἶνε τὸ γ' βραβεῖον καὶ ἡ παραγγελία σου εἶνε ἀξίας 3,20.) Ψωριδεά (βραβεῖον ἔσσειλα.) Ἑλένην Δ. Σακελ. (χαίρω πολὺ ὅχι, μόνον ψευδώνυμον θὰ πληρώσης.) Ἀνδρ. Νόβ., Ἰω. Ἀντ. κτλ., κτλ., Βορβένιαν, Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βυζαντινοῦ, Χοιστ. Ἀποστ., Γλυκὺ Παρελθόν, Μαν. Ἀβάτ., Κων. Γ. Σπυρ. (ἔλατ, εὐχαριστῶ.) Ποιμενικὴ Φλογέραν, Ἀρμα τοῦ Ἑλλου (ἔσσειλα.) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλατ μετὰ τὴν 16 'Ιουλίου, ἠθ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡδὴ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κρήνῳ Συνδρομηταί ἐμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζίης Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζίης τῆς Ἀνατολῆς, διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς: 1ος, 4ος, 5ος, 7ος, 9ος, 10ος, 12ος, 14ος, 16ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.— Ἐκαστος τόμος δρ. 3, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1917)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 24 ἐν ὅλῳ.— Ἐκαστος τόμος ἀδετος δρ. 10 καὶ χρυσόδετος δρ. 15. Ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, ἀδετος δρ. 10,50, χρυσόδετος δρ. 16,50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἀδετος δρ. 11,50, χρυσόδετος δρ. 16,50.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 175ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων 'Ιουνίου—Αυγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὥπως καὶ τὸν προηγουμένον φυλλάδιον.]

267. Δεξιόγερφος

Φθόγγον μουσικὸν ἐνώμων
Με ἀρχαίαν μεταχθὴν
Καὶ σοφὸν ἀρχαῖον ἄνδρα
Σχηματίζω στὴν πειγμῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρονουρῶ τῆς Ἑλλάδος

268. Μεταγραμματισμός

Ἄλλο θαῦμα τοῦτο πάλι:
Βγάζω σίγμα, βάζω νι
Κι' εὐωδέστατο βουλοῦδι
Γίνεται ἀπὸ νησί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρονουρῶ τῆς Πατρίδος

269. Γωνία

+ * * * * = Φωτίζει.
* + * * * = Ζῶν.
* + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* + * * * = Πολις τῆς Ἑλλάδος
+ * * * * = Ὀπωρικόν,
Καὶ οἱ σταυροὶ φωτιστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παγασαίας Κόρης

270. Φωνηεντόλιπον

ρχσθ - μθν - ρχν - πατσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ιουλίου Καίσαρος

271. Γεῖφος

Π
Π καλὸ Π
Π Π
Π

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Προσκοπικὸν τοῦ Εὐξείνου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φυλ. 7 καὶ 8

68. Θηραμένης (Θήρα, μέν, εἰς).—69. Χοῆμα-ρημα.—70. Ὁ Φοῖβος, ἡ Φοῖβη.—71-73. 1. Ἡ Ρώμη (ῥώμη). 2. Αἱ Καλάμαι (καλά' μαι). 3. Ἡ Ἀγκυρῶ.—74. ΚΟΔΡΟΣ (Κέρκυρα, Ἰόφος, ῥοδάδιον, τίγρις, σίδηρος, ἀδάμας).—75. Ὁμοῖος ὁμοῖφ πελάζει.—79. Καὶ τοῦ χρόνου.

77 δις. Πιτακὸς (πῆτα, Κῶς).—78 δις. Θάλασσα-θάλασσα.—79 δις. Μόναχον-μοναχόν.—80. Τὸ παπούτσι.

81. Αἱ ΓΑΙΟΝ 82. ΔΙΑΚΟΣ-ΙΣ
Α Θ ΜΗΝΗ (Αἰόλος, Ἰ-
ΚΙΚΕΡΩΝ Σις, Ἀμύντας, ΚΗ-
Ω Ω ΥΛ φισός, Ὀνομαστι-
Β Ν ΣΕ κή, Σηκουάνας.—
Α Ν 83. Φίλος εὐτυχού-
Σ Η σι καὶ δυστυχούσιν
δ αὐτὸς ἴσθι.—84. Ἐξ ἰδῶν τὰ ἄλλα
τρία. (ἔξ ἰδῶν ἄλλο τρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλῶς στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[ἸΗ'—240]

Χά! χά! χα! μεγάλο πρᾶγμα νομίζουμε πῶς εἶνε ὀκτακῶσιοι φῆροι μπροστὰ στὴν περσινὴ δίνη.

Διαβολάκι τῆς Γειτονιάς

[ἸΗ'—241]

Γλυκὸ Παρελθόν, δέχου: ἀλλήλο-γραφίαν; Μῆ με Αησιμόνει

[ἸΗ'—242]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τελεσίγραφον. Ἀποφάσις τοῦ Πολιτικοῦ Συμβουλίου ἀνακοινούμενη στοὺς ἡνωμένους Συλλόγους τὴν ἐνθουσιωδῆ ἀποδοχὴν τοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ κατωθὶ ὅρους, ὃν τὴν ἐπιδόκιμασάν ὁρεῖται νὰ ἐπιβεβαιώσουν διὰ τοῦ λόγου τῆς τιμῆς των. Πεδία μάχης: Δημοφίμια, Πολεμικὴ Ἀποκρίμωσις: Ὑποταγὴ ἢ δραχμὴ ἑκατὸ, αἰτίνας: κατατεθῆσονται προκαταβολικῶς ὑπ' ἀμφοτέρων στὴν «Διάπλასιν». Διάρκεια πολέμου μέχρι δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἐφετανοῦ Δημοφίμματος.

Σκεφθεὶτε ὅτι εἶνε τελεσίγραφον..... καὶ ὅτι προεκλήθημεν.....

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[ἸΗ'—243]

Στέλλω ἐκ Φωκίης σου, ἐν Πάτραις; Σφίλας μου δροσερά φίλιτά.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

[ἸΗ'—244]

Πατρινὸ Δουλοῦδ. κανεῖς ἄλλος δὲν ἴθ' σὰς ἀνακαλύψῃ ἀπὸ τῶν

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ Α.

[ἸΗ'—245]

Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ προτείνετε πιά ἀνταλλαγὴ Μ. Μ. ΕΛΛΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ἢ Ἐ-Χαίρετε!

[ἸΗ'—246]

Παῦλον ἀνταλλάσσομαι Μ. Μυστικῇ. Ἀληθογόνητος Σῦρος.— Νέστες, Χρυσόκορδα, δὲν ἀνταλλάσσω δυστυχῶς. Συριανὴ Αὔρα.— Κόρη τῶν Ρόδων, δέχου: ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστ. μετὰ τοῦ ὁμοῦ μας; Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μετὰ ὅλου. Δευτεριὰ στοὺς Σκλάβους.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

* Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 12 ἕως 18 'Ιουλίου Συνοδευόμεναι μετὰ 25 λεπτὰ

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρ. Ν. Ἐμπίρης, Γ. Ἀζαλῆς, Ἀνδρ. Μ. Νόβας, Κῆμα τοῦ Αἰγαίου, Ν. Μ. Βαλασῆς, Πηνελόπη Μοραῖτου.

ΒΡΑΧΝΕΓΚΩΝ: Χρυσὴ Α. Σισινῆ, Τραψιμ. Χ. Οικονόμου, Τασία Χ. Οικονόμου, Νικόλα Γ. Ἀργυροπούλου, Μαρτίν Σ. Παναγιώτης. Τούλα Γ. Παπαχρόνη πούλου.

ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Νικ. Μ. Μπουλινγούσος.

ΙΘΑΚΗΣ: Οἰακοπούλου.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Λευκάτας.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σάββας Γ. Ἡλιού, Κούλα Ἀλ. Ἀλεξάνδρου.

ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ: Χρ. Καπνοκάγιας.

ΣΥΡΟΥ: Εὐαγγελία Δ. Στριγοπούλου.

ΤΡΙΚΕΡΕΙ: Ε. Βλουδάκης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Τραψιμ. τοῦ Μπαζανίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

* Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα, καὶ ὅς καὶ ὅλων τῶν ἀποστέλλαντων δεκτὰ λεπτον μόνον μετὰ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωσθ' ἐν Σῶφ Εὐαγγελία Δ. Στριγοπούλου, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 18 Αυγούστου.